

Inleiding door vicaris Albert Van De Kerkhove

Open en trouw

“Een vitale Kerk, open op de wereld die solidair is”. Het is de wens van mgr. De Kesel, die vandaag tot kardinaal wordt gecreëerd. In een recent interview antwoordde hij op de vraag wat hij voor zijn bisdom verwachtte:

“Mijn zorg hier is de Kerk een beetje te revitaliseren. Ik denk dat we van ganser harte de cultuur moeten aanvaarden waarbinnen we onze zending te vervullen hebben: een pluralistische cultuur, een geseclariseerde maatschappij. Het is mijn diepe overtuiging: Deze cultuur is een kans, een genade voor de Kerk. Vroeger waren de christenen gedragen door de maatschappij zelf. Dit is nu niet meer het geval maar deze nieuwe situatie laat ons toe de vrijheid van het geloof te ontdekken. Ik wil onze christelijke gemeenschappen bemoedigen. Het is in deze, in onze maatschappij dat we geroepen zijn onze zending te vervullen. We willen een vitale Kerk, open op de wereld, een Kerk die solidair is, zelfs als ze kleiner is dan voorheen. De vreugden, de pijnen en de zorgen, de angsten van de mensen van vandaag zijn ook de vreugden, de pijnen en de zorgen van de leerlingen van Jezus.

Ik wens een Kerk die deze cultuur heeft aanvaard waarbinnen ze leeft en die zich opent op gans de wereld terwijl ze trouw blijft aan de schat van het evangelie die ze van de Heer heeft ontvangen.”

Durven wij ook in die hoop gaan staan?

Aanvaarden wij onze, deze huidige cultuur? Pluralistisch en seculier.

Zien we het als een kans, een genade, om daarbinnen onze zending te vervullen? Open op de wereld en solidair.

Durven wij zo Kerk worden vandaag? Weten dat het geheim van wie we zijn niet in onszelf ligt? De Kerk is niet zomaar het resultaat van een initiatief van mensen die de handen in elkaar slaan rond een gedeeld project. We moeten trouw blijven aan de schat van het evangelie die we van de Heer ontvingen.

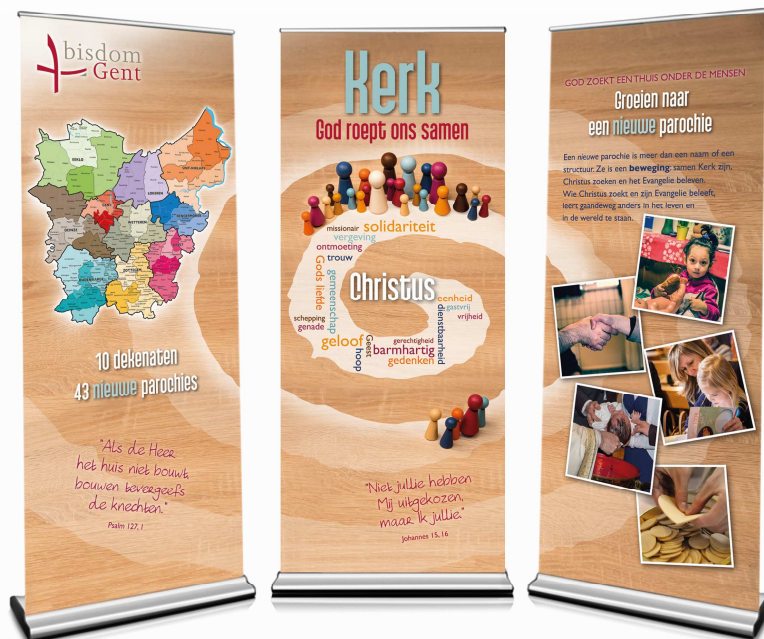
Het is God die ons samenroept. De Kerk vindt haar oorsprong bij God zelf, bij Zijn roepen en uitnodigen. Datgene wat we in ons pastoraal werk doen, is niet ons project. Pastoraal is genade (geschenk): wij mogen in Gods liefde gaan staan en Hem laten oplichten. Jezus zegt ons: *“Niet jullie hebben Mij uitgekozen, maar Ik jullie”*.

Ons pastoraal werk eist **een contemplatieve grondhouding, geen houding van eigenaarschap of activisme**. *“Als de Heer het huis niet bouwt...”* hebben we ook op de roll-ups vermeld.

Omwille van God, zijn we Kerk. Om Hem een plezier te doen. We willen Zijn menslievendheid doorheen ons handelen en spreken laten schijnen. We willen Zijn Rijk, Zijn heerschappij voelbaar maken, laten doorbreken in deze wereld.

God wil thuis komen onder de mensen. Hij wil gekend zijn en de wereld hier en nu omvormen. Daartoe heeft Hij een gemeenschap nodig, een Kerk, een familie waar Hij thuis in kan komen, een (nieuwe) parochie.

In de gemeenschap waar God thuis is wil Hij zich kunnen uitspreken en gehoord worden (verkondiging), kan Hij ongedwongen samen zijn en wordt Zijn aanwezigheid gevierd (liturgie), kan Hij zijn plannen delen, wordt Hij beleefd en gedaan (diaconie).

Plaatsen van Leven

Daarom willen we hard werk maken van de vorming van *nieuwe* parochies waar je alles vindt wat nodig is voor het christelijk leven. Op voldoende plaatsen (waar het vuur brandt om ons te verwarmen) en kwalitatief (als zout dat smaak geeft) willen we dit behartigen. We willen werken aan **plaatsen van Leven**.

In de nieuwe parochie willen we groeien naar **een nieuwe gestalte van de Kerk** in de huidige samenleving. We willen mensen van deze tijd de mogelijkheid bieden om het geloof te ontdekken en erin te groeien. We willen als Kerk niet vechten voor ons eigen voortbestaan, maar wel de plaats zijn waar getuigd wordt van de verrezen Christus, van Jezus die leeft!

- Het nieuwe dat in Gods familie (nieuwe parochie) beleefd wordt is niet iets alleen in mijn hart. Het wordt concreet in het samenleven en vieren van een gemeenschap van leerlingen van Jezus. Al degenen die Zijn woord horen worden broers en zusters van elkaar.
- 'Iedereen die broers of zusters, moeder, vader of kinderen, huis of akkers heeft achtergelaten om Mij te volgen, zal het honderdvoudige ontvangen (Mc. 10,28-30). Jezus bedoelt dit niet symbolisch. Hij heeft reële verhoudingen voor ogen, werkelijk honderd broers en honderd zusters die we (terug)krijgen als we alles achterlaten om Hem te volgen.
- Een ervaarbare rijkdom aan broederlijkheid en zusterlijkheid is eigen aan de nieuwe familie (nieuwe parochie) van Christus. Wat christenen verbindt (tot broer en zus, tot parochie) is niet waar ze wonen, hun afkomst, leeftijd, geardeerdheid, huidskleur, beroep, sociale klasse, enz..., maar wel dat ze zich door Christus bemind weten en laten leiden. Dit (nieuw) besef van gemeenschap, gegrond in Christus die ons verzamelt over alle menselijke tussenschotten heen, is wezenlijk voor de (nieuwe) parochie.
- Een (nieuwe) parochie ziet zichzelf niet als een vereniging voor individuen met religieuze behoeften. Ze ziet zichzelf als een sociaal lichaam 'in Jezus Christus', als een nieuwe familie, als een nieuwe samenleving. Je in Jezus' naam laten dopen, betekent je hele leven veranderen, op nieuwe wijze gaan (samen)leven.
- De parochie zelf is een nieuwe samenleving in deze wereld. Ze eist niet enkel gerechtigheid, zij beleeft het. Zij predikt niet enkel vrijheid, zij is een plaats van vrijheid. **Zij is geen plaats van bezinning waar je voor de bouwwerven van de wereld wordt toegerust, zij is de bouwwerf zelf.** De (nieuwe) parochie wil –nu reeds- laten proeven van de –eindtijdelijke- verlossing.

De vorige week aangestelde nieuwe bisschop van Aken, mgr. Helmut Dieser zei:

“Met elke nieuwe generatie staan wij telkens opnieuw voor de opdracht om te herontdekken wat het betekent om Kerk te zijn. Dat vereist geen wonderen van ons alsof wij de Kerk moeten uitvinden of redden, maar het vraagt wel gebed, gesprek, plannen maken en beslissingen nemen. We zijn samen op weg, maar met elkaar verbonden in geloof.”

Kompas en waterpas

Als **dekenale ploeg** mogen we dit proces helpen begeleiden in de vorming van de (nieuwe) parochies binnen onze dekenaten.

Hoeveel kansen krijgen we niet? Wat een genade!

Het is onze opdracht om ons zelf steeds onder Zijn Woord te plaatsen en vanuit Zijn Woord te leven. Door zelf biddende mensen te zijn en in gebed medegelovigen voor te gaan. Ons handelen en spreken moeten we daaraan toetsen.

Het is dit **kompas** dat we in onze begeleidende opdracht steeds zullen moeten voorhouden. We zorgen er ook voor om iedereen mee te nemen, met geduld en vanuit vertrouwen. Met een grote eerbied en veel liefde. Daarom zal het gesprek onder elkaar en op alle niveau's een belangrijke plaats kennen. We moeten er voor zorgen om een goede communicatie te ontwikkelen vanuit de dekenale ploeg naar de basis en binnen de te vormen parochies naar elke gelovige die de weg wil meestappen. **Behoedzaam maar gedurfd stappen zetten.** Dit betekent dan ook doordachte plannen maken en beslissingen nemen en uitvoeren.

Datgene waartoe we geroepen zijn - (nieuwe) parochie worden - en het stappenplan dat we daartoe met elk van de (nieuwe) parochies ontwikkelen houden we daarbij voor ogen. Zo kunnen we als ploeg **waterpas** zijn in het dekenaat, verbonden met de Kerk van ons bisdom.

Waar we een zending voor een kernopdracht of een deel van de pastoraal vanuit de ploeg opnemen, doen we dat in grote verantwoordelijkheid en hebben we het geheel voor ogen. We zijn collegiaal verbonden en willen de eenheid dienen.

Verantwoordelijk met mandaat en zending

Pastoor-**moderator** is niet zomaar een 'titel' maar een verantwoordelijke en dienende opdracht bijzonder in de 'collegialiteit' en de 'eenheid' bij het helpen vormen van de nieuwe parochies. Een voorname dienende aandacht bij de kernopdrachten van de parochie en het ontplooiën van de parochieploegen. De andere priesters pastoors zijn niet zomaar een 'hulpje' maar ware broers waarmee men werkt aan de verwezenlijking van die opdracht.

In de komende twee jaren zullen we vooral aan het ontplooiën van nieuwe **parochieploegen** mogen werken. Laten we dit proces gaan en niet te vlug denken dat we er al zijn. Niet zomaar een (louter) samenvoegen van wat er (nog) is of rest. En blij zijn dat we (al)weer een ploeg hebben....

De ploegen twintig jaar geleden samengesteld stammen uit een andere samenleving en uit een andere Kerk. We spraken toen over de medeverantwoordelijkheid met de priester, de pastoor. De ploegen die we vandaag willen samenstellen moeten zich situeren in deze tijd en in de Kerk vandaag. Niet zozeer medeverantwoordelijk maar verantwoordelijkheid opnemen in het Kerkwerk vandaag, in de zending van de Kerk in deze wereld.

Dit betekent concreet:

- dat we leven van vertrouwen;
- dat we echt verantwoordelijkheid durven geven en delen maar dat we die ook opnemen ;
- dat we niet gaan werken vanuit vertegenwoordiging van deze of gene achterban (oude parochie) maar vanuit de opdrachten die de Kerk te vervullen heeft in deze tijd.

Het is de bedoeling dat we dergelijke ploegen uitbouwen in onze (nieuwe) parochies:

- Ploegen die net zoals de dekenale ploeg geroepen zijn om een vriendengroep van Jezus leerlingen te zijn. "Ziet hoe ze elkaar liefhebben", daaraan zal men zien dat ze van Jezus zijn.
- Ploegen waar de priester (pastoor) een echt lid van mag zijn, meer dan dat hij een ploeg heeft.

- Ploegen die om de kernopdrachten van de parochie zijn begaan en daarvoor uitzien naar vele medewerkers.
- Ploegen die vanuit hun verantwoordelijke opdracht binnen de Kerk, binnen de parochie een mandaat, een zending krijgen van de bisschop.

“Dit alles vereist geen wonderen van ons alsof wij de Kerk moeten uitvinden of redden,” zei de bisschop van Aken nog. We zijn samen op weg en met elkaar verbonden in geloof.

Albert Van De Kerkhove, vicaris
Bisdomplein 1 | B 9000 Gent
T 09 225 16 26
albert.vandekerkhove@kerknet.be

